

**UNA MANERA
D'ENFOCAR
LA VIDA**

XV

creixem
DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

La Comunitat Joan Garcia-Nieto a Cornellà del Llobregat fa més de cinquanta anys que comparteix la fe i una manera d'estar a la vida, sempre adaptada a les necessitats de les persones per sobre de tota la resta. Ha intentat llegir les necessitats de cada temps i sempre ha estat oberta a tots aquells qui, com nosaltres, desitgin incorporar-s'hi o acompanyar-nos.

Va prendre el nom del fundador, Joan Garcia-Nieto, estimat i savi, que colze a colze amb un grup de joves l'any 1968, en plena dictadura, van tenir la valentia i la fe d'arriscar-ho tot per treballar per la justícia dels més desfavorits, a l'estil de Jesús.

Fa poc ens hi hem incorporat altres persones. Ho hem fet a invitació d'altres membres a participar-hi. Ens hem sentit molt acollides i hem sintonitzat en la forma d'entendre i viure la fe, és a dir, en la forma de "fer el camí" junts.

Si la fe és veritable sempre ens porta "als altres", i no només als que formem la nostra comunitat propera, sinó a tots els éssers humans, a l'univers sencer.

Com vivim nosaltres aquest caminar junts

Hem tingut la sort de no conèixer autoritarismes en aquest entorn de fe, més aviat al contrari. Ningú se sent ni més ni menys que ningú (homes i dones); tots intentem escoltar-nos (disposem d'un altaveu i un micròfon pels problemes d'audició). El més important és que ningú deixa de tenir *un gran interès* pel que diu l'altre, pel que li passa, pel que ha descobert, pel que li inspira l'Esperit en escoltar les lectures i per com ho viu en el seu territori diari.

Com et trobes?

La salutació és sempre: com et trobes? I hi ha un temps i un espai per a la resposta del bo o menys bo del que li ha passat durant la setmana.

La manera com cadascú ha arribat a triar el camí de Jesús com a ideal de la seva vida és variada, però tots sabem que el camí es fa junts, sense deixar ningú fora.

El més important

L'eucaristia que es comparteix els dissabtes a les 19 h és el moment àlgid de la Comunitat. La taula

es guarneix amb tendresa: els purificadors que algú ha portat de casa; les flors collides al camp; una creu senzilla; una cistella per al pa i un vas de fang per al vi. Actualment, també posem el ciri pasqual, i no hi falta mai la foto de Joan Garcia-Nieto somrient.

El silenci i el cant

Es combinen el silenci i el cant. El cant per a expressar la nostra alegria i el silenci per a guardar-la en el més profund del nostre ésser, emportar-nos-la a casa i compartir-la amb tots els altres, inclosos els que no saben de què va tot això. Sortim agraïts i plens de llum que volem que es deixi veure a les nostres cases, a les veïnes, al súper i fins al menjar que preparem.

Posar-se al dia

Fem una reunió a principi de curs per programar, tots junts, les nostres activitats; una altra, en començar la Quaresma, per aprofundir en recés i en silenci algun aspecte fonamental de la nostra fe. Acabem el curs valorant com ha estat el nostre caminar junts i què és el que ens aniria bé aprofundir o millorar.

El més humà de l'humà és acollir-se els uns als altres

Tots participem en treballs socials, qui no està a la Botiga Solidària, està a la Coordinadora Contra la Marginació, a Acció Solidària Contra l'Atur, a la Comunitat Nova Esperança del Salvador o a Cornellà sense Fronteres... Altres estem ajudant a Càritas o en ONG, ensenyant idiomes, d'ajuda fraterna, acompanyant persones que estan soles, etc.

Aquesta és la forma amb què entenem que, amb els nostres petits grans de sorra, podem contribuir a fer que el món sigui més amable i més just per a tothom.

Com hem treballat el Sínode

Nosaltres, sincerament, no vam ser gaire receptives a l'anomenat Sínode de la Sinodalitat.

Creiem que hauria estat més fàcil dir-nos que es convocava una consulta al poble de Déu, perquè, amb valentia i humilitat, diguem què opinem sobre els problemes que té avui l'Església. Quan, qui governa l'Església es decidirà a parlar en llenguatge

col·loquial, que és el que *millor s'entén*, però el més *difícil* de practicar? Ni l'erudició, ni la tradició, ni el tecnicisme serveixen perquè ens entenguem, que suposem que és el que es pretén.

Després de dialogar entre tots, vam creure que podíem aportar la nostra experiència i vam acordar treballar per grups durant un trimestre sobre la consulta que se'n feia, i finalitzat, es va trobar tota la comunitat durant un matí per posar en comú les nostres reflexions.

El document era l'oficial de Roma, però les quaranta i tantes pàgines del Document Preparatori ens van semblar excessives, i tres anys per a resoldre problemes, massa temps. Per això, sols vam triar els n. 26 i 30 del document oficial i posar l'èmfasi en la nostra pròpia comunitat, més que a veure què és el que li manca a l'Església oficial.

- El primer que hem aclarit és que diferenciem entre jerarquia i poble de Déu. Pel que fa a la primera sentim que ha de canviar moltes coses si vol ser llum en el món.
- També pensem que hem de fer un pas més i passar d'anomenar-nos "poble de Déu" a "comunitat de

seguidors i seguidores de Jesús".

- Pensem que per a avançar en el seguiment de Jesucrist hem d'intentar compartir la vida, les alegries i les penes, tal com ens recomanava el Vaticà II.
- Hem d'intentar viure cada vegada més en coherència amb l'Evangeli de Jesús. Concretament, nosaltres creiem que podem progressar així: en disposició de servei, sabent escoltar, demanant ajuda quan ens trobem en moments difícils, respectant les diferents formes de pensar, obrint-nos a totes les persones que estan en el nostre entorn col·laborant en les activitats que es facin i endegant aquelles que facin la situació més justa i més humana.

Com a conclusió...

Amb valentia i humilitat diem que si tot el que hem fet no ens serveix per trobar en el nostre interior l'Esperit de Jesús, que ens empeny a ser cada dia més humans, i no ens ajuda a resistir en el camí escollit d'estar a la perifèria del nostre estimat món, al servei dels empobrits pel sistema imperant, la consulta té el risc *que tot quedi en un foc d'encenalls*.